

РЕШЕНИЕ

№ 1841

гр. София, 21.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав,
в публично заседание на 23.02.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **11300** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145– чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба С. М. С. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 2858/21-4332-005875/17.10.2021 г., издадена от младши автоконтрольор към Столична дирекция на вътрешните работи, Отдел „Пътна полиция“ - СДВР, с която на основание чл. 171, т. 1, б. Б от ЗДвП е наложено временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца.

Жалбоподателят релювира доводи, че заповедта е неправилна, незаконосъобразна, издадена в нарушение на материалния закон и при съществени нарушения на процесуалните правила, липса на компетентност. Изтъква, че приетата в акта фактическа обстановка, въз основа на която била издадена заповедта била неясна, неточна и не кореспондира с реалната такава, каквото възражение било направено срещу АУАН. В случая липсвал отказ за извършване на проба, жалбоподателят имал желание да съдейства, но бил възпрепятстван от служителя на МВР, който се държал изключително грубо, арогантно и единствено търсил конфликт, за което имало очевидци. Моли съда да отмени оспорения акт.

В съдебно заседание, жалбоподателят редовно призован, не се явява не се представлява. В писмена молба, постъпила след съдебно заседание, процесуалния му представител моли жалбата да бъде уважена и претендира разноски.

Ответникът, не изразява становище по жалбата, не се представлява по делото.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, съобразно закона и вътрешното си убеждение, намира за установено от фактическа страна следното:

На 17.10.2021 г., около 16:10 часа, жалбоподателят С. М. С. управлявал товарен автомобил- „Д. Р. 2500“, с рег. [рег.номер на МПС] , регистриран на [фирма], на автомагистрала Т. №А-1, с посока на движение от [населено място] към [населено място] и пред хотел „Черна котка“ му била извършена проверка. М. отказал да бъде изпробван с техническо средство Д. С. 5000 №001 за установяване на наркотични вещества и техни аналози.

Във връзка с направения отказ, на водача бил издаден талон за медицинско изследване № 077793 за ВМА, редовно връчен на С..

За направения отказ да му бъде извършена проверка с техническо средство за употреба на наркотични вещества, на жалбоподателя бил съставен Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № 115977/17.10.2021г., за нарушение по чл.174, ал.3 ЗДвП, както и за констатирани нарушения на чл.150а от ЗДвП и на чл.100, ал.1, т.1 ЗДвП.

Въз основа на съставения АУАН Р. С.- младши автоконтрольор към Столична дирекция на вътрешните работи, Отдел „Пътна полиция“- СДВР, упълномощен със Заповед № 513з-1618/2018 г. на Директора на СДВР, издал оспорената в настоящото производство Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 2858/21-4332-005875/17.10.2021 г., с която на основание чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП, е отнето временно свидетелството за управление на МПС на жалбоподателя за срок не повече от 18 месеца. Заповедта е връчена лично на жалбоподателя на 17.10.2021 г.

На 28.10.2021 г. е издадено наказателно постановление №21-4332-021846, с което на жалбоподателя са наложени административни наказания за посочените нарушения по ЗДвП.

Тази фактология се установи по несъмнен начин от приложените и приобщени по делото писмени доказателства, съдържащи се в административната преписка.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл.149, ал.1 от АПК, от надлежна страна, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол, поради което като процесуално допустима следва да бъде разгледана по същество.

Жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. В случая оспорената заповед е издадена от Р. С.- младши автоконтрольор към Столична дирекция на вътрешните работи, Отдел „Пътна полиция“- СДВР, поради което и с оглед приложените по делото заповеди /л.24, 25, 26/, е налице материална компетентност на издателя й. С оглед изложеното е неоснователен довода на жалбоподателя в тази насока.

Заповедта е издадена в предвидената от закона форма, съдържа реквизитите по чл. 59, ал.2 от АПК, като са посочени фактическите и правни основания за налагането на принудителната мярка. Такива се съдържат и в АУАН, на който се позовава изрично органа издал процесния административен акт, въпреки че АУАН и заповедта за

налагане на ПАМ имат различна природа, а именно с акта се поставя началото на административнонаказателно производство, докато ролята на заповедта за налагане на ПАМ е превантивна.

По същество, оспорената заповед е и материално законосъобразна.

Съгласно чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

Цитираната разпоредба съдържа отделни хипотези, всяка от които съставлява самостоятелно основание за налагане на принудителна мярка от вида на процесната. В случая мярката е приложена по отношение на жалбоподателя за това, че на посочената по-горе дата и място отказал да бъде проверен с техническо средство, което съставлява една от хипотезите, визирани в чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП. В тази хипотеза основание за налагане на ПАМ е всеки отказ на водача да бъде проверен с техническо средство, независимо от това дали проверката е за употребата на алкохол или такава за употреба на упойващи вещества. В случая от доказателствата по делото се установява, че на жалбоподателя е връчен редовно талон за изследване.

Описаното в заповедта фактическо основание за издаването ѝ представлява правопораждащия юридически факт, от който органът черпи правомощията си и въз основа на който се извършва последващата съдебна преценка за законосъобразността на властническото произнасяне. Наличието на описаното в заповедта фактическо основание за прилагането на ПАМ в случая се установява и от АУАН, чиито фактически констатации са приети от административния орган приложил мярката. С позоваването на АУАН в заповедта за прилагане на ПАМ, той се приобщава към административната преписка, а изложените в него мотиви, приети от издателя, стават мотиви и на самия акт. В качеството си на официален свидетелстващ документ АУАН се ползва с обвързваща съда материална доказателствена сила по отношение на неговата истинност, която не е опровергана.

На следващо място, жалбоподателят не оспорва факта, че е управлявал посоченото МПС, както и че не е му е извършена проверка с техническо средство D. C. 5000 №001 за установяване на наркотични вещества и техни аналози. Релевираните доводи в жалбата относно наличие на желание от страна на жалбоподателя да съдейства при извършване на проверката, но бил „възпрепятстван“ от служителя на МВР, което станало в присъствието на очевидци, остават голословни и не намират опора в доказателствената маса. Въпреки предоставената от съда възможност за доказване на

тази защитна теза чрез допускане на гласни доказателствени средства такива не бяха ангажирани по делото. Предвид това аргументите, изложени в жалбата са несъстоятелни. Т.е, неоспорим факт е, че жалбоподателят в качеството си на водач на МПС е отказал да му бъде извършена проба с техническо средство за употреба на наркотични вещества, както и липсват доказателства за извършено медицинско изследване.

Съгласно чл.171,т.1,б.“б“ ЗДвП свидетелството за управление се отнема временно до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца, т.е. налице е законово определен срок за прилагане на мярката- до решаване на въпроса за отговорността, което означава до окончателното приключване на административнонаказателното производство, образувано със съставения АУАН, но не повече от 18 месеца. Следва да се отбележи относно срока на мярката, че с процесната заповед административният орган е посочил само максималния срок, за който мярката се прилага– не повече от 18 месеца, но с оглед законовата регламентация, в случай на окончателно решаване на въпроса за отговорността на лицето в рамките на посочения период, мярката ще бъде преустановена.

Съдът намира, че мярката се явява напълно съответна и на целта на закона, а именно да се предотврати извършването на административни нарушения и настъпването на евентуални вредни последици от тях.

Предвид изложеното, съдът намира, че заповедта за налагане на ПАМ се явява законосъобразна, а жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София– град, III отделение, 73 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. М. С. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 2858/21-4332-005875/17.10.2021 г., издадена от младши автоконтрольор към Столична дирекция на вътрешните работи, Отдел „Пътна полиция“- СДВР, с която на основание чл. 171, т. 1, б. Б от ЗДвП е наложено временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: